

BAT

UNION
Ar BAT

PENSAMENTS

Ho tinc decidit, deixo tot el que conec, cada cop és pitjor. Les baralles són ja inevitables i la nostra situació ens està afeblint. He de fugir abans de morir, ho diré a alguns dels meus: espero que m'acompanyin. Els ho pregunto, els dic tot el que penso, però no volen venir amb mi, no s'adonen que el que estan fent els perjudicarà encara més a la llarga. He decidit anra-me'n tot sol, m'uniré a aquells que es troben més al sud. El lloc on passaven les històries que els ancians ens explicaven de jovencells.

Després d'aquest llarg viatge hi he arribat. He arribat més enllà de l'horitzó, on cap dels meus havia arribat abans... espero que res hagi estat endebades. És el capvespre i els últims rajos de sol, rogencs i daurats, es filtren entre l'herba que m'envolta. M'ajec, tanco els ulls i recolzo el cap sobre el terra dur. És hora de preparar-se per un nou dia en una nova vida.

Avui he parlat amb una jove, m'ha proporcionat informació útil. No els falta aigua i hi ha recursos alimenticis suficients. No es troben en la nostra situació, molt més precària. Després d'això m'ha deixat compartir el seu àpat. Estic content, sembla que m'acceptaran.

Ara ja fa dies que he arribat a la zones poblades. He provat de fer les primeres aproximacions als que seran els meus nous companys, però res funciona. Em començo a desesperar i a veure-ho tot molt negre, ara no sé si va ser tan bona idea deixar la meva llar. Tot és tan semblant... els mateixos paisatges, la mateixa llum, els mateixos arbres; però, alhora, tot és molt diferent. He d'aconseguir que m'acceptin, he de fer-ho per sobreviure. Ara ja no puc tornar, és massa tard.

No m'aconsegueixo integrar, cap d'ells em mira ni em deixa estar-me al seu costat, quan em veuen s'allunyen de mi. M'eviten i m'ignoren, anant-me apartant del grup de forma inexorable. Al principi va semblar que tot aniria bé, però les coses no sempre són com semblen. Tinc por. No entenc què els he fet, només he vingut perquè en el meu lloc d'origen no hi puc sobreviure. Per què no ho entenen? Estic desesperat, però no em puc rendir, ho arriscaré tot ja que no em queda res per perdre, tot el que estimava s'ha quedat enrere.

He estat treballat-me els membres del grup, he parlat amb la majoria d'ells. Els he explicat la meva situació i crec que m'han comprès. Alguns fins i tot han sentit pena pels meus companys, ara ja molt lluny de mi. Serà dur. Serà molt dur però ho aconseguiré, només necessito una mica de sort, el talent de la meva llengua i paciència. Estic segur que si ho faig bé, m'adoptaran com a membre del seu gran grup.

Ja ha passat un temps, em sembla que tot i que alguns d'ells encara estan en contra meva, he aconseguit convèncer-los a quasibé tots. M'ha costat molt, he hagut d'invertir molt de temps, però ha valgut la pena. Ara ja sóc un d'ells. Sóc tan feliç... tant de bo la meva gent pogués fer el mateix.

El temps passa ràpidament, ja fa un any que sóc aquí. Sembla que fos ahir quan vaig arribar a aquest indret. Els trobo a faltar però no puc obligar-los a seguir el meu camí. Cadascú ha d'afrontar les seves decisions, siguin o no correctes. Fa un dia bastant bo. El sol brilla, com sempre, però hi ha quelcom diferent en l'aire que m'envolta.

Ja entenc què era aquest presentiment obscur. Els seus ullals s'enfonsen en la meva carn, noto com surt la sang a borbollons i com l'animal m'estrangula, molt lentament. És una femella, jove i majestuosa, però totalment mortal. ¿Però què pot fer un pobre entílop com jo? Sóc només un pobre individu perdut enmig de sabana africana. L'últim alè de vida s'escapa entre els meus llavis, un últim pensament per a tots aquells a qui vaig deixar enrere i als qui deixo avui. Em pregunto si mai sabran què se n'ha fet de mi i, mentre penso en això, moro.